Kalász István

Halottak napja

Saját halálunk sose fáj úgy…
Weöres Sándor

Az ember egyedül lesz.
Valakik föntről a szemébe néznek
a folyosón tolják a neonfénynek.
Nem lesz külvilág csak bent még
a meleg. Titok nem lesz csak a múlt.
Bölcsődal foszlánya rácsos ágy képe.
Ablak amit nyitott csukott. Saját
hangja ahogyan magának suttogott.
A télre bérelt mosókonyha. Ahogyan a
tű fokán mászott és hunyt szemmel a
szúrós párnát tapogatta. Az elaltatott
kutya szíja. Ahogyan egyre lehelt fagyott
ablakra. A tányér az asztalon mellette
a kéz. Ami simogatott. Amit simogatott.
Ahogyan mennyezetkép alatt a légzést
abbahagyta. A hátsóudvarra ahogyan
tolják. Csupaszon fehéren most ahogyan
van. A hátra maradt elvarratlanság.
A sötétből viszik majd tovább és egy
galamb a korlátra ül.